

КВАЛІФІКАЦІЙНІ РОБОТИ З ІСТОРІЇ: АКАДЕМІЧНІ ВИМОГИ ДО НИХ В УКРАЇНІ ТА НА ЗАХОДІ

Ідрісов Д.І.

Національний університет «Києво-Могилянська академія»

Статтю присвячено академічним вимогам до кваліфікаційних робіт з історичних наук. У ній робиться порівняльний аналіз тих вимог, які висуваються до кваліфікаційних робіт в Україні та на Заході. Також проводиться короткий історичний екскурс стосовно розвитку вимог на Заході та в Україні. В статті робиться висновок, що існують як спільні, так і відмінні академічні вимоги до кваліфікаційних робіт з історичних наук в Україні та на Заході. Такий стан речей зумовлений тим, що в XIX ст. українська історична наука розвивалася в спільному ключі із західною, але після встановлення радянської влади була ізольована від неї.

Ключові слова: наукова робота, кваліфікаційна робота, історична наука, академічні вимоги до наукових робіт, дисертація, зміст роботи, структура роботи.

Постановка проблеми. Пишучи кваліфікаційну працю на здобуття наукового ступеня, кожен учений змушений дотримуватися певних конкретних вимог. Вони висуваються як в Україні, так і в інших країнах світу. З-поміж них є спільне і відмінне, що зумовлено історичним розвитком системи наукової атестації. Ця стаття ставить собі за мету з'ясувати, які з вимог до кваліфікаційних праць з історичних наук існують в сучасній Україні і західному світі, що між ними є спільного і відмінного, і які історичні обставини спричинили такий стан речей.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання історії вимог до кваліфікаційних праць не є надто дослідженим. Серед учених, які торкалися цієї проблеми можна назвати І. Костенко, яка вивчала історію наукової титулатури і присудження наукових ступенів. Ця дослідниця, зокрема, говорила про формування наукової титулатури в Західній Європі, запозичення європейського досвіду Російською імперією в XIX ст. і подальший її розвиток в Україні на місцевому ґрунті [4]. Про специфіку наукової атестації на Заході та в Російській імперії говорив російський історик А. Є. Іванов [3]. Сучасну західну систему наукової атестації, порівнюючи її з українською, вивчала Ж. Таланова [16].

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Таким чином, ми можемо зробити висновок, що дослідники, які вивчали вказану проблему, торкалися лише окремих її частин. Вони, зокрема присвячували свої роботи розвитку системи наукової атестації, в той час як власне вимоги до кваліфікаційних робіт часто лишалися поза їхньою увагою. До того ж практично ними не робилося порівняння тих вимог, що існують в пострадянських країнах і західному світі. Отже, порівняльний аналіз вимог до наукових кваліфікаційних робіт з історії на Заході та в Україні буде важливим і з огляду на малодослідженість цієї проблеми.

Мета статті. Головною метою цієї роботи є порівняти академічні вимоги до кваліфікаційних робіт з історії, що висуваються в Україні та країнах Заходу, знайти спільне і відмінне між ними.

Виклад основного матеріалу. В Україні вимоги до наукових кваліфікаційних робіт встановлюються державними органами і регулюються відповідними нормативно-правовими актами. Основним документом, що регулює процедуру присудження ступенів в Україні є «Порядок присудження наукових ступенів і присвоєння вченого звання наукового співробітника», ухвалений Кабінетом Міністрів України у 2007 р. Так, в Україні встановлено два наукових ступеня: кандидата і доктора наук, що здобуваються по чергово. Ступінь кандидата наук присуджується особі, яка уже здобула вищу освіту, склала кандидатські іспити й захистила кваліфікаційну роботу – канди-

дату дисертацію. Здобувач кандидатського ступеня зазвичай має пройти 3-річний курс аспірантури при відповідному вищому навчальному закладі чи науково-дослідній установі. Для здобуття ступеня доктора особа має захистити докторську дисертацію. Кожен здобувач наукового ступеня в Україні має до захисту дисертації видати низку публікацій по її темі і пройти апробацію на конференціях, конгресах, симпозіумах тощо. Також перед захистом дисертації видається її автореферат, у якому коротко викладається основний зміст роботи [11].

Згідно з «Порядком присудження наукових ступенів і присвоєння вченого звання наукового співробітника», основними вимогами до дисертації є самостійність і новизна. Зокрема, «Порядок» категорично забороняє плагіат: «У разі виявлення текстових запозичень, використання ідей, наукових результатів і матеріалів інших авторів без посилання на джерело дисертація знімається з розгляду незалежно від стадії проходження без права її повторного захисту». Також дисертація має засвідчити «особистий внесок здобувача в науку» [11]. Порядком встановлюються і чіткі вимоги до обсягу дисертації: кандидатська робота з суспільних і гуманітарних наук має складати 6,5-9 авторських аркушів; докторська ж дисертація має охоплювати 15-17 авторських аркушів [11].

Науковою атестацією в Україні відає Міністерство освіти і науки, при якому діє спеціальний орган – Департамент атестації кадрів. Саме він встановлює детальні вимоги до наукових кваліфікаційних робіт. У 2011 р. Департамент видав останню редакцію спеціального документа – «Вимог до дисертацій та авторефератів дисертацій». У ньому виписуються вимоги до структури, змісту й оформлення наукових кваліфікаційних робіт. За «Вимогами...», усі дисертації повинні мати уніфіковану структуру самої роботи та її титульного аркуша, а також містити посилання на публікації інших авторів. [1, с. 2, 7]. Згідно з «Вимогами», кожна дисертація повинна містити такі структурні елементи: титульний аркуш, «Зміст», вступ, основна частина, висновки і список використаних джерел. У вступі же треба зазначити наступні позиції: актуальність теми, зв'язок роботи з певними науковими програмами, планами й темами, об'єкт і предмет, мету й завдання дослідження, використані при його здійсненні методи, наукову новизну й практичне значення одержаних результатів, апробацію. Перший розділ дисертації повинен бути присвячений огляду робіт попередників [1, с. 2-4]. До кваліфікаційних робіт з історичних наук висуваються вимоги зазначити також хронологічні межі дослідження й подавати огляд джерел дослідження, наводити список використаних джерел і літератури за усталеною структурою [5, с. 10-30].

На Заході наукові роботи теж пишуться відповідно до певних стандартів. Однак варто зазначити, що тут спільні вимоги висуваються до низки видів наукових праць, які не є власне кваліфікаційними: статті, монографії, дослідницької пропозиції тощо. Адже на Заході наукова кваліфікація вченого визначається передусім не наявністю наукового ступеня, а кількістю та якістю його опублікованих робіт [21, р. 103-104]. Науковий ступінь доктора філософії (PhD), задля здобуття якого необхідно написати і захистити дисертацію вбачається певним завершальним етапом в освіті науковця. Цей ступінь є ознакою здатності вченого самостійно провадити наукові дослідження високого рівня. Саме тема докторської дисертації для переважної більшості гуманітаріїв визначає коло наукових інтересів. Вона є по суті першим дослідженням науковця з обраної спеціальності. Нижчі ж ступені магістра і бакалавра є більш освітніми, ніж науковими. Отже, докторський ступінь скоріше відкриває вченому двері до великої науки, ніж є вищим етапом його діяльності [21, р. 103]. Бакалаврський ступінь присуджується по завершенні першого циклу навчання і не дає ще права на самостійну професійну діяльність. Таке право особа отримує після завершення другого циклу навчання і здобуття магістерського ступеня. Для того щоб здобути ступені як магістра так і доктора практикується написання і захист дисертації, але саме від здобувачів докторського ступеня вимагається проведення самостійного оригінального наукового дослідження [10, с. 164-171; 16, с. 17, 46]. У багатьох країнах (Німеччині, Великобританії, Франції) існує почесний ступінь габілітованого доктора, який присуджується визнаному вченому за сукупність наукових праць [16, с. 59, 61]. Отже, докторантура в західних університетах, певним чином, є аналогом аспірантури в Україні. Однією з основних відмінностей західної системи наукової атестації від української є те, що на Заході ступені присуджують самі університети, тоді як в Україні цим процесом відає спеціальний державний орган.

На Заході саме університети висувають вимоги до наукових робіт, які відповідають певним загальноприйнятим стандартам. Основними вимогами до наукової роботи тут, як і в Україні, є самостійність і новизна дослідження [21, р. 108-109]. Причому новизна вимагається саме від докторської дисертації, наукових статей і монографій дослідників із докторським ступенем [20, р. 27]. Іншими важливими вимогами є зрозумілість роботи, логічність викладу, відповідна мова і стилістика. Наукова робота не може містити великої кількості граматичних помилок і мовних огріхів. Науковець має висловлюватися так, щоби його думку зрозумів читач [21, р. 109]. Плагіат розглядається як серйозне порушення академічних вимог. На кожному цитату чи ідею, що не належить автору має бути надане відповідне посилання. Наявність посилань є обов'язковою для будь-якої наукової роботи. Вони дають інформацію про джерело цитати чи запозиченої ідеї. Автор наукової роботи має продемонструвати знання літератури по темі дослідження, показати місце своєї праці з-поміж інших досліджень по цій проблемі, а також вміти аналізувати наведені факти [20, р. 200-202, 220-221].

Висуваються вимоги і до структури наукової роботи. Так вона має містити наступні елементи: титульний аркуш, подяка (acknowledgements), «Зміст», вступ, основна частина, висновки, бібліографія. Також робота може містити перелік таблиць, ілюстрацій, додатки і завершуватися покажчиком (index). Окрім бібліографії наприкінці роботи практикується наведення списку посилань. Відмінністю між ним і бібліографією є те, що він містить виключно ті джерела, на які посилається автор, а бібліографія може включати будь-які праці

по темі дослідження [20, р. 207; 19, р. 93-95]. В такій обов'язковій частині як подяка (acknowledgements) автор повинен зазначити осіб, які так чи інакше допомагали йому працювати над дослідженням, висловлюючи вдячність їм усім. У вступі автор має висловити основну ідею своєї роботи, окреслити сутність проблеми, вказавши на важливість її дослідження. Вступ роботи повинен бути побудований так, щоб привабити увагу читача до досліджуваного питання [21, р. 115]. Бажано також наприкінці вступу подати коротку структуру роботи. У вступі робіт з історії також варто коротко викласти історичний контекст. На початку дослідження автор має дати аналіз робіт попередників, які вивчали цю проблему, тобто зробити історіографічний огляд. У роботах з історії варто навести огляд джерел дослідження. Історіографічний і джерелознавчий огляди можуть бути частиною вступу [19, р. 94].

Основна частина повинна складатися з розділів, чия послідовність має бути логічною. Кожен розділ також повинен мати вступ, основну частину і підсумок. У висновках роботи автор має навести результати дослідження, зазначивши його ключові ідеї, наголошуючи на них. Наприкінці висновків варто подати побажання стосовно подальшого дослідження зазначеної проблеми [19, р. 95].

Таким чином, ми можемо зробити висновок, що між академічними вимогами до наукових робіт з історії, що висуваються в Україні і на Заході є як спільне, так і відмінне. Спільними є передусім загальні вимоги, зокрема неприпустимість плагіату, самостійність і новизна дослідження, наявність посилань. Також певну спільність можна знайти і у вимогах до структури роботи. Наприклад, як в Україні, так і на Заході робота має містити титульний аркуш, «Зміст», вступ, основну частину, висновки. В Україні наприкінці робіт практикується наведення списку використаних джерел, а на Заході списку посилань і загальної бібліографії, що може не включати використані матеріали. Водночас на Заході обов'язковою частиною ґрунтовної наукової роботи є подяка, що не часто трапляється в українських дисертаціях і монографіях. Як в українських, так і в західних наукових роботах з історії на початку праці треба приводити історіографічний і джерелознавчий огляди. Проте в Україні існують більш формалізовані вимоги до структури вступу кваліфікаційних праць. Так, у західних роботах не треба визначати об'єкт, предмет, мету, завдання, практичне значення дослідження тощо. Не вимагається на Заході й видання автореферату дисертації. Водночас у вступі західних праць з історії бажано давати історичний контекст, що нечасто трапляється в українських дослідженнях.

Спільне і відмінне у вимогах до наукових робіт на Заході і в Україні зумовлене історичним розвитком наукових інституцій тут і там. Так, на Заході академічні стандарти, яким мають відповідати наукові праці формувалися поступово упродовж століть, починаючи від середньовічних університетів і закінчуючи сьогоднішнім. Градація наукових ступенів складалася саме в середньовічних університетах, де на XIII-XIV ст. склалися ступені бакалавра, магістра і доктора. Середньовічний університет поділявся на чотири факультети: теологічний, медичний, юридичний і вільних мистецтв, який згодом став називатися філософським. Останній факультет вважався нижчим, підготовчим; до 3-ьох вищих факультетів міг вступати той, хто здобув ступінь магістра мистецтв. Ступінь доктора у середньовічних університетах існував тільки у 3-ьох вищих факультетах, а магістра – у факультеті вільних мистецтв. Для здобуття наукового ступеня необхідно було пройти публічний диспут з певного проблемного питання. Також здобувачем робився гро-

шовий внесок, який був особливо обтяжливим для докторів. В результаті виник проміжний науковий ступінь ліценціата – особи, що пройшла випробування і здобула ліцензію, але не зробила грошового внеску для здобуття докторського ступеня [15, с. 164-166, 172-173]. Ступінь ліценціата досі зберігся в окремих країнах, наприклад Швеції.

Перед диспутом претендент на науковий ступінь мав також подати тези, які були предметом диспуту і виражали основні ідеї диспутанта з приводу поставленого питання. Саме тези стали прообразом наукової кваліфікаційної роботи – дисертації. Саме слово *dissertation* у перекладі з латини означає «міркування». Дисертації спочатку були невеликими творами – міркуваннями з певного питання. У Ранньомодерний час в університетах уже практикується саме захист дисертацій [17].

Університет сучасного типу склався в Німеччині у 1-шій пол. XVIII ст. Саме там сформувалися основні стандарти наукової роботи. Наявність значної кількості держав на території Німеччини і реформація спричинили те, що кожен німецький князь бажав відкрити у своїй державі університет. Причому князі-протестанти намагалися утворити свої університети на противагу католицьким. Таким чином, у протестантських німецьких державах університети опиняються не під опікою церкви, а під опікою державної влади [9, с. 67-68]. Це, певною мірою, сприяє проведенню університетської реформи, яку було започатковано в Бранденбурзько-Пруській державі. Першим університетом нового типу став університет у Галле, відкритий у 1694 р. Другим подібним університетом став Геттінгенський університет у Ганновері, відкритий у 1737 р. Від старих університетів їх відрізняло те, що вони прийняли модерну філософію науки і взяли за основу новий формальний принцип – свободи думки [9, 129-131]. В результаті утворився німецький тип університету, який став взірцем для більшої частини Європи. Його особливості полягали в тому, що університет ставав державною установою, але зберігав риси автономії, самоврядування. Університет німецького типу був як вищим навчальним закладом, так і науковим центром. Університетські викладачі займалися одночасно науковою діяльністю [8, с. 3-5]. Панівну роль в університетах німецького типу починає відігравати філософський факультет, який у середньовічних університетах був підготовчим [9, с. 209]. В межах філософського факультету розвивається більшість наук, як гуманітарних, так і природничих. Такий стан речей спричинив те, що згодом на Заході докторський ступінь отримав назву ступеня доктора філософії (PhD).

Німецьку модель університетів сприйняло чимало тогочасних держав, у тому числі й Російська імперія. Коли на поч. XIX ст. тут проводилася університетська реформа, метою якої було підвищення статусу університетської освіти і науки, за основу було взято саме німецький досвід. Звідти були запозичені і стандарти наукових робіт. Отже, на початку систематичного присудження наукових ступенів вимоги до кваліфікаційних робіт на Заході і на території сучасної України були подібними. Основними з них були самостійність, новизна дослідження, неприпустимість плагіату і наявність посилань. Проте варто зазначити, що значення наукових ступенів у Російській імперії одразу стало

певною мірою більшим, ніж у Західній Європі. Причина цього полягала в тому, що тут здобуття ступенів було прив'язане до «Табелі про ранги». По здобутті кожного наукового ступеня вчений отримував відповідний класний чин. Так, кандидат отримував чин XII класу (губернський секретар), магістр – IX (титулярний радник), а доктор – VIII (колезький асесор) [6, § 25-27]. В результаті і вимоги до здобувачів ступенів у Російській імперії були вищими. Спочатку це виражалось у вимогах до знань здобувачів, показаних на іспитах, а потім у вимогах до дисертацій. Професор Казанського університету Г. Ф. Шершеневич в 1897 р. так говорив про відмінності між вимогами до дисертацій у Західній Європі і в Російській імперії: «Вчений ступінь там [на Заході] не має великого значення і наукова репутація створюється на основі наступних праць, цінність яких визначається літературною критикою. В Росії наукові вимоги до дисертацій надзвичайно підвищені, і це часто веде до того, що наукові сили виснажуються на двох дисертаціях, а наукова діяльність обмежується цими обов'язковими роботами» [18, с. 24].

Ще більших відмінностей вимоги до наукових робіт на теренах України від західних набули за радянських часів. Радянська влада наголошувала на власному окремому шляху радянської марксистсько-ленінської науки, засуджуючи західну буржуазну науку. У 1930-х роках склалася радянська система наукової атестації. Так постановою Центрального виконавчого комітету СРСР «Про навчальні програми і режим у вищій школі й технікумах» 1932 р. і постановою Ради народних комісарів СРСР «Про вчені ступені і звання» 1934 р. запроваджувалися два наукових ступені – кандидата і доктора наук. Відати ж процесом присудження ступенів відтепер мав спеціальний державний орган – Вища атестаційна комісія (ВАК). Саме ВАК мала формувати вимоги до наукових кваліфікаційних робіт [13, с. 56-58; 14, с. 675-677, 679].

За радянських часів склалася більшість формалізованих стандартів написання наукових кваліфікаційних праць. Зокрема, у 1948 р. ВАК СРСР запровадила вимогу обов'язкового видання автореферату дисертації [12, с. 12-13]. Незалежна Україна успадкувала радянську систему наукової атестації. Вимоги до дисертацій у цей час стали на подальший шлях ускладнення і формалізації. Саме у незалежній Україні, а саме у 1997-2000 рр., були сформульовані вимоги до структури вступу дисертації, які є чинними зараз [2, с. 6-7; 6, с. 13-14].

Висновки і пропозиції. Отже, вимоги до наукових кваліфікаційних робіт в Україні та на Заході мають як спільні, так і відмінні риси. Це зумовлено особливостями історії інституціоналізації науки. На поч. XIX ст., коли в Російській імперії була проведена університетська реформа і запроваджене систематичне присудження наукових ступенів, за взірцем було взято німецьку систему. Тому в XIX – на поч. XX ст. між вимогами, що існували на Заході і в Україні було більше спільного ніж відмінного. Однак за радянських часів наука була змушена піти окремим шляхом. Тоді була створена специфічна система наукової атестації, успадкована незалежною Україною. Подальше вивчення зазначеної проблеми буде корисним з огляду на зміни, що відбуваються в нашій державі, реформування системи вищої освіти, її пристосування до загальноєвропейських стандартів.

Список літератури:

1. Вимоги до оформлення дисертацій та авторефератів дисертацій // Бюлетень Вищої атестаційної комісії України. – 2011. – № 9-10. – С. 2-10.
2. Зміни і доповнення, що вносяться до переліків та форм документів, що використовуються при атестації наукових та науково-педагогічних працівників // Бюлетень Вищої атестаційної комісії України. – 2000. – № 2. – С. 6-28.

3. Иванов А. Е. Учёные степени в Российской империи XVIII – 1917 г. / А. Е. Иванов. – М.: РАН, Институт российской истории, 1994. – 199 с.
4. Костенко І. В. Формування і розвиток системи наукових ступенів і вчених звань в Україні в контексті світового досвіду: історико-юридичне дослідження : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юр. наук : спец. 12.00.01 «Теорія та історія держави і права; історія правових учень / І. В. Костенко. – К., 2011. – 21 с.
5. Мищик Ю. А. Кваліфікаційні та курсові роботи й реферати з історії [поради студентів щодо написання та захисту] // Ю. А. Мищик, О. Г. Бажан, В. М. Зубко. – К.: КМ Академія, 1998. – 36 с.
6. Об устройстве училищ. Именной указ, данный Сенату // Полное Собрание законов Российской империи. – Собрание первое. – Т. 27. – № 20597. [Электронный ресурс] / Режим доступа: http://www.nlr.ru/e-res/law_r/search.php – Адреса з екрану.
7. Основні вимоги до дисертацій та авторефератів дисертацій // Бюлетень Вищої атестаційної комісії України. – 1997. – № 2. – С. 12-26.
8. Паульсен Ф. Германские университеты / Ф. Паульсен. – СПб.: Издание журнала «Образование», 1904. – 413 с.
9. Паульсен Ф. Исторический очерк развития образования в Германии / Ф. Паульсен. – М.: Типография т-ва И. Д. Сытина, 1908. – 333 с.
10. Поляков М. В. Класичний університет: еволюція, сучасний стан, перспективи / М. В. Поляков, В. С. Савчук. – К.: Генеза, 2004. – 416 с.
11. Порядок присудження наукових ступенів і присвоєння вченого звання наукового співробітника від 07.03.2007. [Електронний ресурс] / Режим доступа: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/423-2007-%D0%BF> – Адреса з екрану.
12. Постановление Высшей аттестационной комиссии при Всесоюзном комитете по делам высшей школы СССР от 11 октября 1948 г. «Об итогах работы по аттестации научных кадров за 1947/48 учебный год» // Бюллетень Министерства высшего образования СССР. – 1948. – № 12. – С. 12-13.
13. Постановление СНК СССР от 13 января 1934 г. «Об учёных степенях и званиях» // Собрание узаконений и распоряжений рабоче-крестьянского правительства. – 1934. – № 3. – С. 56-59.
14. Постановление Центрального Исполнительного Комитета СССР «Про учебные программы и режим в высшей школе и техникумах» // Собрание узаконений и распоряжений рабоче-крестьянского правительства. – 1932. – № 68. – С. 667-679.
15. Суворов Н. Средневековые университеты / Н. Суворов. – М.: Кушнерев и ко, 1898. – 245 с.
16. Таланова Ж. В. Докторська підготовка у світі та Україні / Ж. Таланова. – К.: Національна академія педагогічних наук, Інститут вищої освіти, 2010. – 476 с.
17. Хрестоматия по истории института научной аттестации в университетах и академиях Западной Европы и России (начало XII в. – 1918 г.) / [сост. А. Н. Якушев, Д. А. Хохлова, И. Г. Воропаев]. – Ставрополь: СГУ, 1997. – Ч. 1. – 199 с.
18. Шершеневич Г. Ф. О порядке приобретения ученых степеней / Г. Ф. Шершеневич. – Казань: Типо-литография Императорского Казанского университета, 1897. – 33 с.
19. Galgano Michael J. Doing history. Research and writing in the digital age / Galgano Michael J., Arndt J. Chris, Hyser Raymond M. – Boston: Thomson Wadsworth, 2008. – 209 p.

Идрисов Д.И.

Национальный университет «Киево-Могилянская академия»

КВАЛИФИКАЦИОННЫЕ РАБОТЫ С ИСТОРИИ: АКАДЕМИЧЕСКИЕ ТРЕБОВАНИЯ К НИМ В УКРАИНЕ И НА ЗАПАДЕ

Аннотация

Статья посвящена академическим требованиям к квалификационным работам с исторических наук. В ней проводится сравнительный анализ тех требований, которые выдвигаются к квалификационным работам в Украине и на Западе. Также проводится краткий исторический экскурс относительно развития требований на Западе и в Украине. В статье делается вывод, что существуют как общие, так и отличные академические требования к квалификационным работам с исторических наук в Украине и на Западе. Такое положение вещей обусловлено тем, что в XIX в. украинская историческая наука развивалась в общем ключе с западной, но после установления советской власти была изолирована от неё.

Ключевые слова: научная работа, квалификационная работа, историческая наука, академические требования к научным работам, диссертация, содержание работы, структура работы.

Idrisov D.I.

National University of «Kiev-Mohyla Academy»

QUALIFYING PAPERS ON HISTORY ACADEMIC REQUIREMENTS FOR THEM IN UKRAINE AND THE WEST

Summary

The article is about academic requirements for qualifying papers on history. In article is analyzed the requirements which exist in Ukraine and the West. Also is done short historical review about development of requirements in Ukraine and the West. In article is concluded that there are common and different academic requirements for qualifying papers on history in Ukraine and the West. This is the result of the situation when in XIX century Ukrainian historical science developed common with Western science, but after establishment of Soviet power it was isolated.

Keywords: research paper, qualifying paper, historical science, academic requirements for research papers, dissertation, content of paper, structure of paper.